

STAREȚUL TADEI

1914 – 2003

MĂNĂSTIRE VITOVNIȚA, SERBIA

SĂ NU NE ÎNTRISTĂM PENTRU RĂPOSAȚI

Nu trebuie să ne întristăm pentru cei răposăți, ci trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu, ca El să le dea sălaș evanghelic. Tristețea tulbură totul. Ea zădărnicește pacea pe care cei răposăți au dobândit-o de la Domnul. De aceea trebuie să ne rugăm, căci să ne întristăm după rudele noastre răposate nu este lucru creștinesc. Este lucru păgânesc. Noi, aici, ne pregătim pentru viața veșnică. Trebuie să fim recunoscători lui Dumnezeu. Trebuie să ne rugăm Domnului ca să le ierte păcatele și să facem

lucruri bune spre pomenirea lor. Acestea sunt primite de Dumnezeu. Numai Domnul poate slobozi sufletul din legăturile iadului. Pentru aceasta, mai cu seamă, să ne rugăm la Dumnezeu, iar acolo unde se face Sfânta Liturghie, zi de zi, să ne rugăm pentru cei răposăți.

Pe când trăia Vlădica Nicolae [Velimirovici], l-au întrebat dacă este mântuire pentru cei ce nu s-au pocăit în timpul vieții. El le-a spus că poate fi, dacă se roagă cineva pentru acel suflet patruzeci de zile și mai mult. Liturghia este jertfa de pe Golgota. Domnul se jertfește. Doamne, curățește păcatele celor ce se pomenesc aici, prin Preacinstul Său Sânge. Aceasta este jertfa cea mai mare pe care noi, creștinii, o putem aduce.

Sursa: **Starețul Tadei de la Mănăstirea Vitovnița**, *Cum îți sunt gândurile așa îți este și viața*, Editura Predania, București

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă 16 mai	08:00	Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas
Duminică 17 mai	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Fapte 11, 19-30; Ev. Ioan 4, 5-42; glas 4 → Duminica a 5-a după Paști (a Samarinenței) → Sfântul Apostol Andronic și soția sa, Iunia; → Sfinții Cuvioși Nectarie și Teofan;

*Slujbele se transmit **ÎN DIRECT** prin intermediul site-ului nostru: sfantul-ilie.ro

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

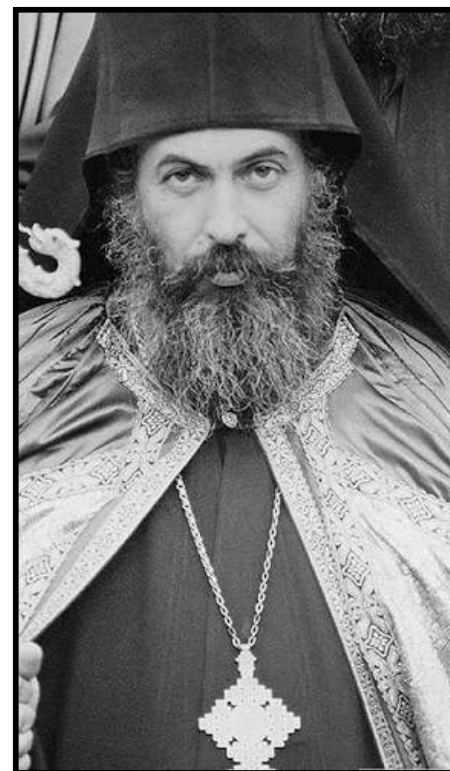
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Fără voia lui Dumnezeu nici nu ne îmbolnăvim, nici nu murim.”

– Sfântul Iosif Isihastul

Nr. 338 / 10 mai 2020

AȘA PUTEM SĂ-L VEDEM PE HRISTOS ÎNVIAT

Ce importanță poate să aibă Crucea și Învierea lui Hristos pentru lumea noastră astăzi? Pentru lumea care trăiește drama războiului din Irak. Pentru lumea nedreptății, a terorismului celor mari și puternici și a terorismului celor mici și neputincioși care se împotrivesc celor puternici prin acte sinucigașe. Pentru lumea care omoară sufletele tinerilor cu depravarea, ateismul și șomajul, iar trupurile cu drogurile. Pentru întreaga lume care este amenințată din ce în ce mai mult de catastrofa ecologică și de „age”.

Această lume L-a răstignit pe Hristos, pe Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului. Dar și pentru această lume S-a răstignit Hristos. Această lume a venit să mântuiască Hristos. Hristos S-a răstignit și pentru răstignitorii

ARHIMANDRITUL
GHEORGHE KAPSANIS

1957 – 2014

SFÂNTUL MUNTE ATHOS

Săi. Aceasta o arată și rugăciunea Sa în momentul în care Îl răstigneau: „Părinte, iartă-le lor, căci nu știu ce fac”.

Situația lumii de atunci și de astăzi arată cât de necesar era să intervină Dumnezeu ca să dea celor care vor prilej de eliberare de sub stăpânirea celui rău.

Există o mulțime de oameni care de-a lungul veacurilor L-au urmat pe Hristos. Ei nu au vrut să-i răstignească pe semenii lor pentru a limita răul, nici nu au primit (sloganul) că „scopul sfințește mijloacele”, dar au vrut să răstignească răul care exista înlăuntrul lor.

Această luptă au dus-o Apostolii, Mucenicii, Sfinții Ierarhi, Mărturisitorii, Pustnicii și smeriții creștini care trăind în mijlocul lumii aduceau dragostea lui Hristos semenilor lor sacrificându-se pe ei înșiși.

Societatea noastră este bolnavă. Ar fi fost însă și mai bolnavă, dacă n-ar fi existat creștini care împreună-să-se-răstignească cu Hristos.

Nimeni nu poate să învingă răul social, dacă nu învinge răul înlăuntrul său. Și toți cunoaștem că este ușor să te lupți împotriva egoismului altora, dar dificil să te lupți împotriva propriului tău egoism. Pe de o parte este bine, ba

chiar ușor să participăm la demonstrații antirăzboinice, dar e dificil să dezrădăcinăm dinlăuntrul nostru: egocentrismul, ținerea de minte a răului și vrăjmășia față de anumiți semenii ai noștri.

Fără lupta pocăinței continue omul nu poate să biruiască răul, păcatul care se cuibărește înlăuntrul său.

De asemenea, fără Harul lui Hristos Cel răstignit și înviat, lupta nu este socotită vrednică de curățirea de patimi și de iubirea dezinteresată față de Dumnezeu și față de oameni.

Dacă răul nu ar fi putut fi biruit, atunci toți am fi deznădăjduit.

În timpul răstignirii Domnului adânc „întuneric a acoperit tot pământul”. Acest întuneric fără ieșire, al nonsensului, al temporarei împrumutări a răului și biruințe a diavolului acoperă până astăzi pe cei care nu L-au văzut pe Hristos Cel răstignit să învie din morți biruitor.

Răstignirea lui Hristos este un fapt istoric și pentru aceasta crezut de toți. Învierea Lui însă, în timp ce și ea este un fapt istoric, a avut loc în taină și de aceea pretinde credința noastră. Apostolii au văzut, au pipăit, au crezut în Hristos Cel înviat și în cele din urmă L-au mărturisit și au murit pentru El.

Iuda, cum cântă Biserica, L-a trădat pe Domnul, nu s-a căit și astfel nu a văzut Învierea Sa.

Petru L-a negat de trei ori, dar s-a căit, a plâns cu amar și s-a învrednicit printre cei dintâi să-L vadă înviat și să-L propovăduiască lumii.

Suntem chemați să credem în Hristos Cel răstignit, dar și înviat.

Aparținem Bisericii în care se continuă veșnic Cina cea de Taină a lui Hristos. Cădem, dar ne și căim și ne ridicăm. Așa putem să-L vedem pe Hristos înviat. După cum L-au văzut și L-au recunoscut întru frângerea pâinii cei doi ucenici înfricoșați care mergeau spre Emaus. Desigur, I-au spus: „Rămâi cu noi, căci către seară este și s-a plecat ziua” (Luca 24: 29).

Și noi, rămânând în Sfânta noastră Biserică Ortodoxă, în Biserica adevărată care Îl are pe Hristos ca unic Cap al ei, Îl rugăm să rămână cu noi, pentru că toate din jurul nostru ne apar întunecate și numai Lumina Învierii Sale împrăștie întunecimile, biruind moartea, păcatul, diavolul.

Astfel, „avându-L pe Hristos mântuire” (antifoanele Vinerii Marii), putem să trăim, să nădăjduim, să iubim, să ne căim, să avem bucurie și pace în sufletele noastre, să ne jertfim, să participăm

activ la orice încercare bună care are în vedere binele omenirii.

Nu uităm că Hristos prin Crucea Sa a arătat că lumea noastră bolnavă nu poate să devină nici scop în sine, nici scop final al vieții noastre. Prin Învierea Sa a arătat că în această lume poate să strălucească lumina lui Hristos, iar lumea să-și afle sensul ei, tămăduirea ei și menirea ei în dragostea veșnicului Dumnezeu Treimic.

Ne-a mai arătat și că putem „să așteptăm învierea morților și viața veacului ce va să fie”.

Slujba Învierii începe cu slăvoslavia Sfintei Treimi: „Slavă Sfintei și Celei de-o-ființă și de viață făcătoare și nedespărțitei Treimi totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.”.

Într-adevăr. Toată slava și închinarea și mulțumirea se cuvin Tatălui, Care Îl trimite pe Fiul Său ca Mântuitor al lumii, Fiului Care S-a deșertat pe Sine și S-a jertfit pentru noi și Preasfântului Duh Care a colaborat și colaborează la lucrarea izbăvitoare a Domnului și-L face prezent pe Hristos și în generația noastră.

Sursa: **acvila30.ro**

Traducere și adaptare din limba greacă din revista bilunară „**Parakatathiki**”, Tesalonic, martie-aprilie 2003, nr. 29